СОНЕТИ З КНИЖКИ
"ПОКАЯННІ ПСАЛМИ"

* * *

Ціну свободи знає тільки раб,
Але не той, що виріс у темниці
І не вбирав у душу та в зіниці
Небес блакитних лоскотний єдваб,

А тільки той, що виглядав з-за штаб
Тюремних ґрат і зорі, як суниці,
Спивав устами духу, світлолиці
Думки плекав, не повзав, наче краб.

Та хто мені покаже те створіння,
Яке в живій матерії душі
Не носить волі? Це мої моління

До кожного раба! І всі клиші,
Всі крабовидні мають теж сумління,
Мов краплю крові на страшнім ножі!

1992

* * *

Вмирає нація, а ви,
Напівділки, напівпоети,
Тихенько живете, мов кмети
Комуністичної панви.

Продажні, наче ті курви,
Безликі, наче табурети,

Лякливі, як душа трепети,
Пильнуєте свої хліви.

Пильнуйте й бережіться Руху,
Своє сумліннячко любіть
Гидливо, наче п'яну шлюху!

Та жити ви мене не вчіть,
Бо ваша повзаюча хіть
Не для скресаючого духу!

1991

* * *

Блаженний муж мовчить на пишнім вічі,
Де нещодавнє рабство всі клянуть,
В лакузах тих себе не впізнають,
Що перед сильними згинались втричі.

Він слухає: в згірдливому злоріччі
Гуде й реве несправедлива лють.
Він бачить: боязлива людська суть
Сама від себе відвертає вічі.

Він був рабом... Життя собі зберіг
Покорою, та — палений ганьбою —
На інших не кладе провин своїх.

Мовчить, бо там, де з мстивою злобою
Невільники вчорашні між собою
Шукають винних, кожне слово — гріх!

1993

* * *

Діяльний розум, Бог-Творець,
Присутній в кожному началі,
Не знає скорбності, печалі,
Ні муки зболених сердець.

То чом же людськості взірець
Конає на хресті? Чом далі
Ми несемо страждань скрижалі,
Терновий славлячи вінець?

Чому це в радощах не може
Поєднуватись людське й Боже,
Чому покора й каяття

Нам повертають силу духу —
Так, начебто в ядрі життя
Є хтось, хто кличе в жаль і скруху?

1990

* * *

Тяжкий мій шлях — гущавиною глоду,
Над багновищем — опівнічна путь.
Кров колючки, неначе кігті, рвуть,
Трясовина затягує до споду.

Куди я йду, покинувши господу
Свойого батька? Де моя майбуть?
Кому це я крізь ночі каламуть
Несу вогонь негаснучого роду?

О Господи, пошли мені навстріть
Окроплений росою тихий ранок,
Що грає, наче в золоті блакить.

Я хочу вмити серце наостанок
І твердо стати, мов на рідний ґанок,
На той поріг, що зветься смертна мить.

1993

* * *

Благослови, мій Боже, Україну,
З'єднай водно всі київські церкви,
Завмерлу нашу мову оживи,
Козацьку славу підніми із тліну.

Я смерть свою молитвою зустріну,
Вклонюсь Тобі з-під каменя й трави,
Але не дай, щоб служники Москви
Знов обернули край мій на руїну!

Не допусти на княжий трон хохла,
Згаси в серцях патріотичні чвари
І засвіти будущини світла!

Але як ми достойні лиш покари —
Не муч Сибірами, пошли пожари
І немічних рабів спали дотла!

2004